

РЕШЕНИЕ

№ 497

гр. София, 24.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 14.01.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8422** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на О. Т. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПAM) рег. № 5364з-957 от 13.07.2018 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) на жалбоподателя е наложена ПAM „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. В жалбата се поддържат оплаквания, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е необоснована, постановена при съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие на материалноправните разпоредби. Твърди се, че заповедта е издадена без да е дадена възможност на жалбоподателя да изясни всички факти и обстоятелства от значение за налагане на мярката, както и да се запознае с материалите по административната преписка – правна гаранция по чл. 34, ал.1 АПК, не му е дадена възможност и съответно не са взети предвид възраженията и обясненията на лицето по смисъла на чл.34, ал.3 и чл.35 АПК. Сочи се, че от заповедта не става ясно коя от алтернативно изброените в нея мерки се налага – връщане до страната на произход, до страната на транзитно преминаване или до трета страна, нито става ясно в коя държава следва да бъде върнат, което не дава възможност да се установи дали връщането е разпоредено в съответствие с изискванията на Директива 2008/115/ЕО и ЗЧРБ. Според

жалбоподателя бланкетността на заповедта препятства отчитането на индивидуалните особености на случая като нужда от предоставяне на международна закрила, преценката за спазване принципа „забрана за връщане“ по чл.5 от Директива 2008/115/ЕО, определяне коя от алтернативните хипотези на чл.39а, ал.1, т.2 всъщност е наложена.

В съдебно заседание жалбоподателят се представява от адв. Г., която поддържа жалбата.

Ответникът - директор на Дирекция „Миграция“ - МВР, чрез процесуалния си представител юр. К. оспорва жалбата по съображения, изложени в писмена защита.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 10.07.2018 г. около 13.45 ч. на адрес [населено място],[жк], [улица] служители на Об РУ „Полиция“ – СДВР са задържали чужд гражданин без документи за самоличност, представил се като гражданин на Н. с лични данни А. Н., [дата на раждане]

Със Заповед № УРИ 5392 ПАМ-389 от 10.07.2018 г., предвид необходимостта да се проведат действия по първоначална идентификация и установяване на самоличност и за преценка на последващите административни мерки, които следва да се предприемат, А. Н. е краткосрочно настанен в обособено за тази цел звено на Специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ за срок от 30 календарни дни. Настаняването е на 11.07.2018г. – видно от приемо-предавателен протокол № УРИ 5392р-398/10.07.2018 г., съставен с участието на чужденеца (л. 12).

На същия ден А. Н. е подписал декларация за доброволно завръщане (л. 15), в която е посочил, че желае да се завърне в родината си Н.. Посочил е, че има документи за самоличност и е декларирал, че името му е О. Т., [дата на раждане] в [населено място], Н..

От докладна записка рег. № 10540р-4840 от 12.07.2018 г. на полицейски инспектор при дирекция „Миграция“ се установява, че А. Н., който при задържането си на 10.07.2018 г. се е представил с тези имена, е заявил, че всъщност се казва О. Т., [дата на раждане], гражданин на Н.. О. Т. е влязъл в Република България легално на 29.06.2018 г. през Аерогара С. с полет на турските авиолинии. Чужденецът е притежавал валиден паспорт с положена виза тип „С“ със срок на пребиваване 10 дни. С оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 5364з-957 от 13.07.2018 г. на заместващия (по силата на заповед № 5364з-908 / 29.06.2018 г. – л. 35) директор на дирекция „Миграция“ – МВР, на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.2 от ЗЧРБ и във връзка с издадената заповед за краткосрочно настаняване с рег. № 5392 ПАМ-389 от 10.07.2015 г., спрямо О. Т. е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

С молба вх. № 105400-791/24.07.2018 г. до ДАБ - МС, депозирана след постановяване на оспорената заповед, О. Т. е поискал закрила от властите на Република България.

На 31.07.2018 г. О. Т. е подал отказ от молба до ДАБ с вх. № 105400-837 от 31.07.2018 г., в който собственооръчно е посочил, че не желае защита от властите на Република България.

Видно от докладна записка рег. № 5364р-14721 / 20.08.2018 г. на 15.08.2018 г. е изпълнена ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване

или трета страна“ като жалбоподателят е напуснал Република България през ГКПП „Аерогара С.“ и е предаден на граничните власти на Н..

При така установената фактическа обстановка и при спазване на изискванията на чл. 168, ал.1-3 от АПК, за проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, настоящият състав прави следните правни изводи:

Процесната заповед е връчена на оспорващия на 16.07.2018г., а жалбата е подадена на 30.07.2018г. - в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.44, ал.1 от ЗЧРБ – заместващия (по силата на заповед № 5364з-908 / 29.06.2018 г. – л. 35) директор на дирекция „Миграция“ – МВР, който е оправомощен съгласно разпоредбата да прилага принудителни административни мерки по ЗЧРБ.

Заповедта е издадена при спазване на изискванията на чл.59, ал.1 и 2 от АПК за писмена форма и реквизити, в това число правни и фактически основания.

При издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения. Следва да се посочи, че оспорената заповед е издадена след като жалбоподателят е бил задържан от полицейските органи и е установено, че пребивава на територията на страната с виза тип „С“ /краткосрочно пребиваване/ със срок 10 дни, който срок е бил изтекъл към момента на задържането му, т. е. О. Т. не е напуснал страната до изтичане на разрешението му срок. Тези факти са били известни на жалбоподателя, тъй като пряко е участвал в реализацията им, ето защо съдът намира, че правилно административният орган е предприел мерките по ЗЧРБ, като не уведомяването на жалбоподателя по смисъла на чл.26 АПК и непредоставянето на възможност да изрази становище по смисъла на чл.34, ал.3 от АПК не води до незаконосъобразност на атакуваната от него заповед, защото административният орган не е установявал наличието на факти, които не са били известни на жалбоподателя. Съдът не установи и нарушение на нормата на чл.35 от АПК тъй като намира, че оспореният административен акт е издаден при изяснена фактическа обстановка.

Съгласно чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ, принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон са по т. 1 отнемане на правото на пребиваване в РБ; по т. 2 връщане до страна произход, страна на транзитно преминаване или трета страна; по т. 3 експулсиране; по т. 4 забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на ЕС; по т. 5 забрана за напускане на РБ. В чл. 41 от ЗЧРБ са регламентирани конкретните основания за налагане на втората от така предвидените мерки – връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, като по т. 2, връщане се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл. 39б.

Видно от текста на оспорения акт административният орган е приел, че е налице необходимостта от прилагане на ПАМ по чл. чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ "Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна", поради наличието на основанията визирани в чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ. Към датата на издаване на

заповедта това основание е било налице. Безспорно по делото се установява, че жалбоподателят не е напуснал страната до изтичане на разрешението му срок. Той е влязъл в Република България на 29.06.2018 г. през Аерогара С. с паспорт № А 06803774, издаден на 27.07.2015 г., валиден до 26.07.2020 г., с положена виза тип „С“ със срок на пребиваване 10 дни, който срок е изтекъл към момента на задържането му на 10.07.2018 г. и към издаване на заповедта на 13.07.2018г.

В случая жалбоподателят не е изпълнил задължението вменено му с чл. 34 от ЗЧРБ, съгласно който всеки чужденец е длъжен да напусне страната до изтичане на разрешението срок на пребиваване.

При това положение, безспорно е налице хипотезата на чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ, при която административният орган действа при условията на обвързана компетентност. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им са императивни и като такива - задължителни за органа. За прилагането им е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт - в случая - обстоятелството, че чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешението му срок. По делото на са направени възражения и не са ангажирани доказателства, оборващи фактическите констатации на административния орган.

Според жалбоподателя издадената заповед е бланкетна и неизпълнима, тъй като не е конкретизирана мярката и страната, до която ще се осъществи връщането. Видно от съдържанието на заповедта в нея наистина не е конкретизирано коя от трите възможни хипотези на връщане органът приема, че следва да бъде осъществена, както и не е посочена страната, в която тя ще се осъществи. На първо място в нея обаче е посочено "връщане до страна на произход" и не са наведени данни, че по този начин се нарушава принципът "забрана за връщане" съгласно чл. 5 от Директива 2008/115, а и жалбоподателят не е навел пред властите данни за опасност за него, ако бъде върнат в страната си на произход. Напротив, жалбоподателят е направил декларация за доброволно завръщане, като е посочил Н., родината си, като държава на връщането. С подписана от него молба е заявил отказ от първоначално подадената си молба до ДАБ. В заповедта е допуснато предварително изпълнение на мярката, което не е обжалвано в предвидения тридневен срок. По делото се установява, че спрямо чужденеца мярката е изпълнена, конкретно като е върнат в държавата му на произход, на 15.08.2018г. Лицето е предадено на граничните власти на тази държава. Няма данни същият да е заявил причини за забрана за връщане в тази държава. Съгласно представената докладна записка жалбоподателят заявил, че ще закупи билета за пътуване, поради което е създадена организация за извеждането му заедно с другия чужд гражданин, установен при проверката.

При горните данни, съдът достигна до извода, че законосъобразно спрямо жалбоподателя, предвид установения му, след изтичане на визата му, незаконен престой в страната, е наложена и съответно изпълнена съответната мярка до държавата му на произход, до която е декларирал доброволно завръщане. Не се установи и същата да не е в съответствие с целта на ЗЧРБ по отношение на пребиваването на чужденци в РБ при установен незаконен престой.

Предвид на изложеното, жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 6 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Т. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка рег. № 5364з-957 от 13.07.2018 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

Решението е може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: